

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Προσφυγή αριθ. 35278/11

Γαρυφαλλιά ΘΥΜΙΑΤΖΗ

κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 21 Φεβρουαρίου 2017 σε επιτροπή, η σύνθεση της οποίας έχει ως εξής:

Ledi Bianku, *πρόεδρος,*

Aleš Pejchal,

Jovan Ilievski, *δικαστές,*

και Renata Degener, *αναπληρώτρια γραμματέας τμήματος,*

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω προσφυγή, η οποία κατατέθηκε στις 12 Μαΐου 2011,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες που υποβλήθηκαν σε απάντηση από την προσφεύγουσα,

Αφού διασκέφθηκε σχετικά, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

1. Η προσφεύγουσα, κ. Γαρυφαλλιά Θυμιατζή, είναι ελληνίδα υπήκοος η οποία γεννήθηκε το 1939 και κατοικεί στο Χαϊδάρι. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τους δικηγόρους του συλλόγου Αθηνών Α. Πανούση και Λ. Πανούση.

2. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τον αντιπρόσωπό της, κ. Μ. Απέσσο, Πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και από την εντεταλμένη του αντιπροσώπου της κ. Α. Δημητρακοπούλου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Οι συνθήκες της υπόθεσης

3. Τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά εξετέθησαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής.

4. Στις 22 Ιανουαρίου 1997, η προσφεύγουσα προσέφυγε στο μονομελές πρωτοδικείο Αθηνών με μία αγωγή αποζημίωσης κατά του ψυχιατρικού νοσοκομείου Αθηνών που την απασχολούσε ως καθαρίστρια.

5. Στις 14 Ιανουαρίου 1998, το μονομελές πρωτοδικείο Αθηνών δικάωσε την προσφεύγουσα (απόφαση αριθ. 27/1998).

6. Στις 6 Νοεμβρίου 1998, το ψυχιατρικό νοσοκομείο άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής.

7. Στις 20 Ιουλίου 1999, το εφετείο Αθηνών εξαφάνισε την προσβληθείσα απόφαση και έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή της προσφεύγουσας (απόφαση αριθ. 6886/1999).

8. Στις 10 Ιουλίου 2000, η προσφεύγουσα κατέθεσε αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης αριθ. 6886/1999 του εφετείου Αθηνών.

9. Στις 14 Νοεμβρίου 2000, η προσφεύγουσα προσκόμισε ένα αντίγραφο της αίτησής της και ζήτησε τον προσδιορισμό μιας δικασίμου, η οποία ορίστηκε για τις 2 Οκτωβρίου 2001.

10. Κατά την ημερομηνία αυτή, ο Άρειος Πάγος ματαίωσε την συζήτηση της υπόθεσης.

11. Την 1^η Δεκεμβρίου 2009, η προσφεύγουσα ζήτησε τον προσδιορισμό μιας νέας δικασίμου, η οποία ορίστηκε για τις 5 Οκτωβρίου 2010.

12. Στις 23 Νοεμβρίου 2010, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση (απόφαση αριθ. 1579/2010). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 28 Ιανουαρίου 2011.

ΑΙΤΙΑΣΗ

13. Επικαλούμενη το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονείται για την διάρκεια της διαδικασίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

14. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων, η οποία άρχισε στις 22 Ιανουαρίου 1997 με την κατάθεση της αγωγής ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών και περατώθηκε στις 28 Ιανουαρίου 2011, ημερομηνία κατά την οποία η απόφαση αριθ. 1579/2010 του

Αρείου Πάγου καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε, παραβίασε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

Άρθρο 6 § 1

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως (...)»

A. Επιχειρήματα των διαδίκων

15. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι λογική σύμφωνα με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, εκτιμώντας οι σημαντικές περίοδοι απραξίας οφείλονται στην προσφεύγουσα. Εν προκειμένω, υπενθυμίζει ότι η διαδικασία ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων διέπεται από την πρωτοβουλία των διαδίκων.

16. Η προσφεύγουσα δεν αντικρούει την θέση της Κυβέρνησης, σύμφωνα με την οποία ένα διάστημα οκτώ ετών και δύο μηνών περίπου, μεταξύ της ματαίωσης της πρώτης δικασίμου ενώπιον του Αρείου Πάγου και της κατάθεσης της αίτησης προσδιορισμού μιας νέας δικασίμου, δεν μπορεί να καταλογιστεί στις αρμόδιες αρχές (πιο πάνω παράγραφοι 10 και 11). Εν τούτοις, επαναλαμβάνει ότι η συνολική διάρκεια της διαδικασίας ήταν υπερβολική.

B. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

17. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από τον νομολογία του, και ιδιαίτερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών, καθώς και το διακύβευμα της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Γλύκαντζη κατά Ελλάδας*, αριθ. 40150/09, § 47, 30 Οκτωβρίου 2012).

18. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαδικασία ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων διέπεται από την αρχή της πρωτοβουλίας των διαδίκων. Εξάλλου, μόνον οι καθυστερήσεις οι οποίες είναι καταλογιστέες στις αρμόδιες δικαστικές αρχές μπορούν να οδηγήσουν στην διαπίστωση μιας υπέρβασης της λογικής προθεσμίας

αντίθετης προς την Σύμβαση. Εν τούτοις, ακόμη και στα νομικά συστήματα τα οποία έχουν καθιερώσει την αρχή της διεξαγωγής της δίκης από τους διαδίκους, η συμπεριφορά των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους δικαστές από την υποχρέωση να εξασφαλίζουν την ταχύτητα που επιτάσσει το άρθρο 6 § 1 (*Λιτοσελίτης κατά Ελλάδας*, αριθ. 62771/00, § 30, 5 Φεβρουαρίου 2004).

19. Εν προκειμένω, το διάστημα που πρέπει να ληφθεί υπόψη εκτείνεται σε δεκατέσσερα έτη περίπου για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας. Το Δικαστήριο σημειώνει εξαρχής ότι οι διαδικασίες ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου και του εφετείου διεξήχθησαν εντός των λογικών ορίων. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία διήρκεσε ένα έτος περίπου στον πρώτο βαθμό και οκτώ μήνες περίπου στην κατ'έφεση δίκη.

20. Το Δικαστήριο επισημαίνει προς τούτο ένα διάστημα ενός έτους περίπου, ήτοι από τις 20 Ιουλίου 1999, ημερομηνία κατά την οποία το εφετείο εξέδωσε την απόφασή του, μέχρι τις 10 Ιουλίου 2000, όταν η προσφεύγουσα κατέθεσε την αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης αυτής, το οποίο δεν μπορεί να καταλογιστεί στις αρμόδιες αρχές. Επίσης, το Δικαστήριο δεν σημειώνει διαστήματα αδικαιολόγητης αδράνειας ή καθυστέρησης σε ολόκληρη την διάρκεια της επίδικης διαδικασίας σε αυτούς τους δύο βαθμούς που να είναι καταλογιστέα στην συμπεριφορά των εθνικών αρχών (βλέπε επίσης *Lada και λοιποί κατά Ελλάδας* [επιτροπή], αριθ. 24610/12, § 17, 6 Οκτωβρίου 2015 και *Καραμπάτσου κατά Ελλάδας* [επιτροπή], αριθ. 40138/09, § 17, 27 Μαρτίου 2012).

21. Μόνον η διαδικασία ενώπιον του Αρείου Πάγου έφθασε στα δέκα έτη και επτά μήνες περίπου. Εν τούτοις, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η προσφεύγουσα είναι υπεύθυνη για τις καθυστερήσεις στην διεξαγωγή της διαδικασίας αυτής. Το Δικαστήριο σημειώνει, ειδικότερα, ότι η προσφεύγουσα καθυστέρησε κατ'αρχήν τέσσερις μήνες περίπου μετά την προσφυγή στο δικαστήριο αυτό πριν ζητήσει τον προσδιορισμό της πρώτης δικασίμου του Αρείου Πάγου και στην συνέχεια οκτώ έτη και δύο μήνες περίπου μετά την ματαίωση της δικασίμου της 2 Οκτωβρίου 2001 πριν να ζητήσει τον ορισμό μιας νέας δικασίμου ενώπιον του δικαστηρίου (βλέπε επίσης *Γιαβή κατά Ελλάδας*, αριθ. 25816/09, §§ 62-63, 3 Οκτωβρίου 2013 και *Ευρωπαϊκά Διακοπαί – European Holidays A.E. κατά Ελλάδας*, αριθ. 44685/09, § 69, 7 Απριλίου 2016).

22. Κατά τα λοιπά, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η δικάσιμος ενώπιον του Αρείου Πάγου ορίστηκε δέκα μήνες περίπου μετά την αίτηση προσδιορισμού που κατατέθηκε

από την προσφεύγουσα και ότι η απόφαση αριθ. 1579/2010 του Αρείου Πάγου εκδόθηκε στις 23 Νοεμβρίου 2010, ήτοι ένα μήνα και δεκαοκτώ ημέρες μετά την δικάσιμο της 5 Οκτωβρίου 2010. Περαιτέρω, η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 28 Ιανουαρίου 2011 (πιο πάνω παράγραφοι 11 και 12). Τα πιο πάνω αναφερόμενα διαστήματα καθώς και εκείνο μεταξύ της κατάθεσης εκ μέρους της προσφεύγουσας της αίτησης για τον προσδιορισμό δικασίμου και την πρώτη δικάσιμο του Αρείου Πάγου (πιο πάνω παράγραφοι 9 και 10), ήτοι τα μόνα που μπορούν να καταλογισθούν στις αρχές, δεν είναι ασύμβατα με την απαίτηση της λογικής προθεσμίας της διαδικασίας η οποία προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε επίσης *Kaggali κατά Ελλάδας*, αριθ. 47444/09, § 29, 25 Αυγούστου 2015).

23. Έπεται ότι η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 α) και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

Συντάχθηκε στην γαλλική γλώσσα και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 16 Μαρτίου 2017.

(υπογραφή)

Renata Degener

Αναπληρώτρια Γραμματέας Τμήματος

(υπογραφή)

Ledi Bianku

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 19 Απριλίου 2017

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος

